

Arrest

nr. 104 755 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 januari 2013, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. VANDERHEIDEN *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zij diende op 7 september 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van echtgenote. Zij verkreeg op 24 februari 2011 de E-kaart als echtgenote van S. A, van Britse nationaliteit. Op 31 januari 2013 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Die beslissing werd op 19 februari 2013 ter kennis gebracht. Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Zij verkreeg de E-kaart op 24/02/2011 als echtgenote van S, A. W. (NN: xxx 493-20). Heden vervoegt zij niet langer het familielid van de Burger van de Unie. Gelet op deze nieuwe situatie voldoet betrokkene dus niet langer aan de voorwaarden van gezinshereniging (art 40bis — wet 15.12.1980), en dient overeenkomstig artikel 42 ter §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde te worden gesteld aan haar verblijf. Er is geen gezamenlijke vestiging meer met meneer S, A. W. (NN: xxx 493-20).

Mevrouw S, M. N. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij sinds 15/04/2012 een volledig leefloon geniet als persoon die een gezin ten laste heeft. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 13/11/2012 (betekend op 20/11/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“1. Verzoekster is zelf een Burger van de Unie. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op geen enkel moment melding van dit gegeven. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt daarenboven ook geen rekening met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt. Verzoekster is namelijk een hoogopgeleide moeder van zes kinderen die tot voor kort gehuwd was met een welgestelde man. Toen ze recent alleen viel moesten er vele zaken geregeld en beslist worden. Het was onmogelijk voor verzoekster om haar toestand onmiddellijk te regulariseren door werk te vinden. Dat verzoekster niet de kans kreeg om aan te tonen in welke mate ze bezig was met het zoeken naar werk en inkomsten en dit terwijl de burgers van de Unie eveneens een recht op verblijf genieten wanneer ze kunnen aantonen werkzoekend te zijn. Dat verzoekster wel degelijk al het mogelijke heeft gedaan om werk te vinden; Dat het OCMW haar had verzocht Nederlandse les te volgen zodat verzoekster gemakkelijker werk zou kunnen vinden ; Dat verzoekster Nederlandse les heeft gevolgd ; Dat ze heeft gesolliciteerd ; Dat ze haar werkbereidheid wel degelijk heeft aangetoond ; Dat er in de uitnodigingsbrief van 13/11/2012 uitsluitend werd gevraagd de humanitaire redenen, waarmee rekening diende gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, toe te lichten doch dat verzoekster niet de kans kreeg om als “gewone burger van de Europese Unie” aan te tonen dat ze werkzoekende dan wel werkende was! Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; Dat gelet op bovenstaande het bevel om het grondgebied echter te verlaten niet kan worden toegepast en dient te worden ingetrokken, en geschorst ; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden ; Dat de beslissing door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen dient te worden vernietigd ; Dat dit bevel bovendien tot uitvoering strekt van de hier bestreden beslissing;

2. Dat indien dit bevel wordt uitgevoerd een ernstig en niet te herstellen nadeel zal worden berokkend aan verzoekster en haar gezin gezien de kinderen hun schoolopleiding dienen te onderbreken dit terwijl ze reeds jaren schoollopen in België; Dat verzoekster met haar gezin een leven heeft opgebouwd in België; Dat het leven van de kinderen nu reeds dermate verstoord is door de scheiding van hun ouders; Dat ze een verwijdering van het grondgebied niet zouden kunnen plaatsen en hierdoor emotioneel volledig zouden verstoord geraken; Dat de heer S. daarenboven nog in België verblijft; Dat er op dit ogenblik door de Rechtbank een regeling werd uitgesproken waarbij de kinderen één week bij de moeder en één week bij de vader verblijven ; Dat bovendien in casu de Rechtbank uitdrukkelijk in de beslissing meldt dat “ voor het afleveren van een paspoort aan één van de minderjarige kinderen en voor elk verblijf van deze kinderen in het buitenland een voorafgaandelijke schriftelijke toestemming moet worden gevraagd van beide ouders ; Dat de ex - partner zijn toestemming niet aan verzoekster zal geven om de kinderen mee te nemen ; Dat verzoekster ook niet het recht op contact en een gezinsleven met haar minderjarige kinderen mag worden ontzegd ; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

3. Dat het vonnis van de Rechtbank wel degelijk aantoonde dat verzoekster wel degelijk zorg draagt voor haar minderjarige kinderen ; Dat de ouder die de bewaring heeft over een minderjarig kind ,zijn verblijfsstatuut behoudt tot het einde van de studies van dit minderjarig kind ; Dat het Hof van Justitie zelfs heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van de verzorgende ouder, zelfs tot na de meerderjarigheid

loopt (HvJ 23/02/2010, Ibrahim en Teixeira, C- 408/08 en C 310/08); Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg nogmaals het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt; Dat verzoekster om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en de uitvoering ervan geschorst zou worden."

2.2. Verzoekster betoogt dat zij een burger van de Unie is, dat haar echtgenoot in België verblijft, dat de rechtbank beslist heeft tot co-ouderschap van de kinderen en dat haar echtgenoot de toestemming niet geeft voor het verblijf van de kinderen in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster het verblijfsrecht heeft gekregen als echtgenote van S. A, Britse onderdaan die in België verblijft. De verwerende partij stelde vast dat verzoekster niet langer de heer S. vervoegt. De oorzaak die aan de basis van het verblijfsrecht van verzoekster lag, bestaat niet langer. Het verblijfsrecht wordt beëindigd aangezien zij niet langer aan de voorwaarden van gezinshereniging voldoet. Verzoekster ontvangt sinds 15 april 2012 een volledig leefloon als een persoon die een gezin ten laste heeft.

Verzoekster betwist niet dat zij niet langer haar echtgenoot vervoegt, noch dat zij leefloon verkrijgt als persoon met gezin ten laste.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoekster reeds op 13 november 2012 heeft uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten: er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van die uitnodiging.

Wat betreft de co-ouderschap waarnaar verzoekster verwijst, wordt vastgesteld dat verzoekster geen kopie of uittreksel van de rechtelijke beslissing waarnaar zij verwijst, toevoegt. Het eventuele vonnis van een rechtbank in verband met de co-ouderschap van de kinderen heeft geen invloed op het verblijfsrecht, noch op de toepassing van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002 , nr. 105.103).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster roept de schending van artikel 8 van het EVRM zonder te verduidelijken op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vijf minderjarige kinderen verzoekster gaan vervoegen, hetgeen in het belang van de kinderen is. Het is bijgevolg niet duidelijk hoe artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn, aangezien de kinderen verzoekster volgen en zij niet langer met haar echtgenoot samenwoont.

Het EHRM heeft meerdere keren geoordeeld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) .

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC